

heeten „kri-
st deze
zij vergeten
l. bij het in-
n-vertooning
omen. Zoodat
w i j k i n g
in de gelijke-
bijbelsch ge-
n a c h t z a-
erleidt. Niet
h mis-leidt.
r zich toe op
nterrein?
a en b.v. het
ort is oefen-
r de sofisten
den geest.
rein" zijn en
te beginnen
en christelijk
schikbaar zijn
an die malle
een regel laat
en b.v. dr H.
westie van de
n? Als het
er ook. Laat
langstellers-
ij heeft haar
an 't een, met
: zij rukt den
prikkelen en
middellijk re-
summeren wat
r Gods, aller-
t is een zielig
er achter de
krijgsmusiek
veren"! Ver-
de verdeling
roverd. Door

K. S.

AAK IN DE MER, 1897.

ten strijd tel-
i het feit, dat
oor hoofd in
roost van den
aan, wanneer
mochten ver-
de vergeving
men het „in
deren in het
zijn bekende
wat, gaat de
oren; wordt,
ordt geboden,
rmhartigheid,
zinloos.
hte een steun
it allerminst

Het verband
het volgende.
opsformulier.
Christus ge-
meenen, dat
meente) kin-
lgemeen mag
die bepaalde
orden, toe te
gedach-
uit dat
g n e e m t,
a de Londen-
co en Micron,
doopheffers
verklaart, „of
aad van deze

het aan. Drs
Kuyper er-
„in Christus
g worden toe-
doop worden

„Er blijft dus
vraag te ver-
geheiligd uit
des Geestes,
Christus en
De geestelijke
raf, vormt er

en. De vastig-
aar in de be-

uiting voor-
heeft pogen
vaderen een
oorte leeren.

K. MEIMA.

BATAVIA HOORT DE STEM GODS NIET IN DE VIJF VRAGEN DIE DE SCHORSING HEBBEN INGELEID.

We hebben in ons „Kerknieuws" melding gemaakt van een missive, die van Nederland naar Indië gekomen leden onzer kerken hebben toegezonden aan den synodocratisch (niet zoozeer gebonden als wel) geknechten kerkeraad van Batavia. In die missive werd van dien kerkeraad gevraagd, zich vrij te maken van die beslissingen.

Een kind weet, dat Batavia zich er niets van aantrekt, dan alleen, dat het niet kras en duidelijk er tegen profeteeren wil. Geen wonder ook: Batavia is machteloos geworden, zooals ieder, die zich niet wil verzetten tegen de tyrannie van de ondeskundige leiding der professoren van de V.U. (annex die van voormalig „Kampen"). Bovendien is Batavia bezig zich te associeeren met menschen van allerlei gading; en dat is nu juist wat Bavinck wil, dezelfde Bavinck, die in Indië den kerkelijken zwelgt, maar in Nederland geen mond opendoet, als men daar pour besoin de la cause de mag uitzift.

In deze verwarde situatie is begrijpelijk het antwoord, dat bovenbedoelde broeders hebben ontvangen. Hier volgt het:

Batavia, 29 Januari 1947.

Zeet geachte broeders en zusters,
In antwoord op Uw brief van 30-12-'46 hebben wij de eer U het volgende mede te deelen.

Het moge U duidelijk zijn, dat de Geref. Kerk van Batavia, haar leedwezen uitsprekend over het droevig conflict van de Geref. Kerken in Nederland, toch niet haar houding ten aanzien daarvan wil bepalen, zonder samenspreking met de zusterkerken in Indië, aangezien zij overtuigd is, dat deze belangrijke zaak de Indische Geref. Kerken in het gemeen aangaat.

Op de a.s. classisvergadering, die binnen eenige maanden zal worden gehouden, zal deze zaak dan ook een punt van bespreking uitmaken, na voorbereiding in de plaatselijke kerken.

Intusschen meent zij te Uwer voorlichting en met het oog op het belang der zaak reeds thans haar voorloopig standpunt bekend te moeten maken. Vooruitlopende op de beslissingen van de a.s. classisvergadering deelt zij U daarom mede, dat naar haar overtuiging de Geref. Kerken in Indië zich van een uitspraak ten aanzien van het kerkelijk conflict in Nederland hebben te onthouden.

Zij is na ernstig beraad en biddend overleg tot deze overtuiging gekomen, die mede op de volgende overwegingen is gebaseerd:

Het is haar de facto onmogelijk een juist inzicht te verkrijgen in het complex van oorzaken, die tot de jammerlijke scheuring geleid hebben, aangezien dit proces zich gelukkig heeft voltrokken in de langdurige periode, waarin het contact tusschen Nederland en Indië was verbroken.

De indruk van verwardheid, die de berichten over den kerkelijken strijd in Nederland gedurende den oorlog op ons maakten, wordt bovendien nog versterkt door de veelszins onzuivere wijze, waarop deze broederstrijd o.l. thans nog wordt voortgezet en waartegen wij in grooten ernst en in den geest van waarachtige liefde meenen te moeten stelling nemen.

Daarbij komt, dat de vragen, waarover getwist wordt onder de Gereformeerden in Indië nagenoeg niet leven en o.l. van secundair belang zijn. Indien de Geref. Kerken in dit land zich dan ook in dit conflict zouden mengen en door een openlijke uitspraak deze vragen hier zouden binnenleiden, dan zou zij onder de eenvoudige geloovigen groote verwarring stichten, en tevens haar aandacht aftrekken van haar voornaamste roeping naar het Evangelie.

Het zou daarom naar onze meening onrechtvaardig en liefdeloos zijn, indien één of beide synoden van de in dit conflict betrokken kerken ons tot een partijkeuze zouden willen dwingen.

Insteede van partij te kiezen (hetgeen ons om de bovengenoemde redenen onmogelijk is) en de scheuring daarmee als een voldongen feit te aanvaarden, blijven wij gelooven in de werkelijkheid en eisch van eenheid van hen, die naar onze diepe overtuiging bij elkaar hooren.

Wij aghten het daarom een roeping van Godswegen, dat de Geref. Kerken in Indië zich van een uitspraak over de geschillen onthouden en door ernstige pogingen tot vereeniging van alle belijders der Gereformeerde waarheid een krachtig getuigenis tot de gescheurde kerken in het moederland doen uitgaan.

Hierom wenscht de Geref. Kerk van Batavia gaarne alle degenen, die de 3 Formulieren van eenigheid als hun belijdenis aanvaarden in haar kerkelijke gemeenschap op te nemen.

Hieraan moge nog worden toegevoegd, dat haars inziens de zelfstandigheid der Indische Geref. Kerken, waarover thans besprekingen gaande zijn, in de toekomst deze eenheid zal bevorderen. Het is na vele andere belangrijke redenen mede om deze reden, dat de Kerk van Batavia met grooten ijver naar een spoedige verwezenlijking van deze zelfstandigheid streeft.

De Kerkeraad,

(w.g.) J. ORANJE, h.t. praeses.

(w.g.) J. D. THJSS, h.t. scriba.

We behoeven hier niets aan toe te voegen.

Het stuk veroordeelt zichzelf.

Waren de synodocratische kerken nog een oogenblik ernstig, dan zouden ze de synode samenroepen, om de onderteekenaars van dit stuk, met heel den kerkeraad te schorsen en af te zetten. Ze doen immers honderd maal meer dan ondergeteekende, toen hij aan Kampen schreef en aan de kerkeraden kennis gaf van wat hij aan de synode had geschreven inzake de zes- tien uitspraken.

Maar de synodocratische chaos, dien Ridderbos-Nauta-Grosheide achter zich lieten, laat zich niet meer regeren: het is gedaan met de tyrannie: de bekeering blijft uit, en nu komt de anarchie. Het is nog nooit anders geweest, waar door tyrannen de bekeering geweigerd werd. Zoo laat men Batavia waarschijnlijk gaan; het valt den ongereformeerden in de armen, en doet op 't laatste moment nog een hulpbehoevend gebaar naar de eenigen, die hun kerk nog leven hadden kunnen inblazen, maar hier door de Dijken en Ridderbossen zijn weggewerkt in hun verblindings.

Dat het „de facto" onmogelijk is voor Batavia te beslissen, is natuurlijk dwaasheid. Men kan daar natuurlijk zeer wel nagaan, of de vijf vragen, die men ons gesteld heeft, waarop we vijfmaal „ja" hadden moeten zeggen (of tenminste een paar keer, zooals men ons destijds influisterde, om de heeren tot clementie te bewegen), en waarop we vijf keer „neen" hebben gezegd en vandaag nog zeggen, naar Gods Woord zijn, ja dan neen. Men weet ook zeer goed, dat men zelf op die vijf vragen geen vijfvoudig „ja" zou spreken. Maar inplaats van op die concrete en beslissende vijf vragen af te gaan, praat men een beetje over de „voorhistorie". Dat is even ongehoorzaam, als zich losmaken van den rijkdag van Worms, en zich wanhopig toonen over de geschiedenis van vóór de Reformatie.

En deze onmondige getuigen zouden ons spreken over de wijze van bestrijding? De niet-concreten zullen tot de parousie de concreten beschuldigen. Maar geloof zal steeds concreet spreken: de vlucht uit het concrete is teeken van ongeloof. De hand met de synode-Ridderbos c.s. is doorge- anoden.

Maar die met onze kerken eveneens.

Laat onze menschen zelf zich organiseren in het kerkverband met ons.

K. S.

GEMAKKELIJKE THEOLOGIE.

Onder dit opschrift waarschuwt Dr Berkouwer in „Geref. Weekblad" tegen een theologie, die zonder al te veel studie tot „vaststaande" resultaten komt. Hij signaleert die in den kerkstrijd van thans, en noemt als voorbeeld het feit, dat enkele jaren geleden iemand ter synode zoo maar meende te kunnen spreken over het Maccoviansche wedergeboortebegrip, alleen op grond van wat daarover geschreven was door De Vonk.

Verder lezen we: „Ik zou meerdere voorbeelden van zulke 'gemakkelijke theologie' kunnen noemen". Maar dan stapt hij van onzen kerkstrijd af, en vervolgt: „Een frappant voorbeeld acht ik ook gelegen in de artikelen, waarin Dr Nieuwpoort (in de Waagschaal) de kritiek van Barth op den kinderdoop aanvaardt en onderstreep".

We zijn het met Dr Berkouwer roerend eens. Vooral wanneer hij schrijft: „Ik acht deze methode verwerpelijk en vooral wanneer ze in een Kerkstrijd gebruikt wordt, verderfelijk. Men komt zoo wel 'gemakkelijk' tot resultaten op korten termijn, maar het licht wordt verduisterd, het licht van rustig en geduldig onderzoek."

Wijze woorden. Wie ze ergens in het buitenland leest, krijgt er allicht diepen eerbied voor. Maar ik kan het niet helpen: er gaat een steek door mij heen, wanneer ik ze onderteekend zie door dezen naam.

Heeft Dr Berkouwer niet een actief aandeel gehad in de verdediging van de leerbeslissingen van 1942? Draagt het Prae-advies niet ook zijn naam? En was het niet onder zijn praesidium, dat een synode den eisch van conformering aan de leerbesluiten vast- hield tot in een kerkcheuring toe?

O, die historie, waarover Dr Berkouwer zulke juiste opmerkingen maakt! Waarom gelden die vingervijzingen alleen voor vrijgemaakten en Barthianen? Waar- om eerst een serie leerbesluiten met behulp van een er door gejaagd Prae-advies gemaakt tot toetssteen der waarheid, om ze dan later weer (voor den vorm althans) te vervangen door een nieuwe formule? Waren die oude besluiten dan geen vrucht van rustig en geduldig onderzoek? Maar dan is het misdadig, die schuld niet openlijk te erkennen en goed te maken! Medicijnmeester, genees uzelf, moeten wij hier wel zeggen.

Wij beweren allerminst, dat bij ons de theologie allemaal in kannen en kruiken is. Prof. Greijdanus bleek b.v. van De Vonk te verschillen inzake de opvatting van de wedergeboorte. Maar dat verhindert ons heelemaal niet in ons kerkelijk, broederlijk samen- leven, zooals ook vóór 1942.

We vinden het wel erg, dat men ons met geweld heeft willen binden aan de 'gemakkelijke' theologie van Dr Ridderbos Sr, ondersteund ook door Dr Berkouwer. Die gemakkelijke theologie is volop te vinden in..... hetzelfde nummer van „Geref. Week- blad", waarin Dr Berkouwer zijn bovengenoemd arti- kel schreef. Dr J. Ridderbos verdedigt daar weer uit- voerig zijn theorie van het onderscheid tusschen hells-

aanbieding en heiloverzekering. Was het zonde, toen wij weigerden, ons aan die theorie te houden? Is het zonds, als wij weigeren, diezelfde theorie te aanvaar- den, zooals die nu weer verwerkt is in de nieuwe formule, de z.g. „eenvoudige uitspraak des geloofs"?

Het zijn maar enkele vragen. Doch ze zijn bestis- send voor de schuld van de kerkcheuring tot op dezen dag. En ze zijn vernietigend voor Dr Berkouwer, met zijn wijze waarschuwing tegen „gemakkelijke theologie".

Dit stukje zal wel weer hatelijk klinken in som- mige ooren. Welnu, dat risico is niet te vermijden. De klacht over de kerkbreuk mag niet anders dan concreet zijn.

L. DOEKES.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN

UIT AMERIKA, VI.

Een groot gemis voor ons gereformeerde volk in Amerika is het ontbreken van een eigen christelijke dagbladders.

Wie het nieuws wil bijhouden is verplicht de z.g. neutrale bladen in huls te halen. En die bladen vat- ten hun neutraliteit zoo op, dat ze zonder keur of keus alles geven wat sensatie wekt, interessant lijkt of naar de meening van de hoofdredactie graag door het publiek gelezen wordt.

Gedegen, objectieve en gefundeerde artikelen treft men hoogst zelden aan. Het is een journalistiek van het oppervlakkigste soort en het verdere nieuws is een doorgaande cronique scandaleuse van moorden, rechtbankzittingen, overvallen, inbraken, huwelijks- schandalen en zelfmoorden. Iederen dag wordt een vracht krantenpapier in huls gegooid waarvan onze Nederlandsche dagblad-uitgevers zouden watertanden. Wat niet gevuld wordt door de redactie, wordt ge- vuld door de adverteerders, die iederen dag pagina's vol reclame maken.

En de volksmassa slikt het alles zonder dat er eenige goede lectuur tegenover staat.

Nu is het wel zoo, dat in de gereformeerde kringen men tegenover den inhoud van die dagbladders sceptisch is ingesteld. Men leest de krant omdat er niets anders is en men toch op de hoogte wil blijven van de voornaamste feiten. Maar wanneer men navraag gaat doen omtrent het nationaal- en internationaal gebeuren, de politiek en 't sociale leven, komt men toch tot de ontdekking, dat men ondanks zichzelf den invloed van die pers heeft ondergaan.

Zoo b.v. inzake de Indische kwestie, die op dit oogenblik in Nederland urgent is. Ik heb hier, onder de gereformeerde menschen nog niemand ontmoet, die deze zaak van een principieel antirevolutionair stand- punt beziet of slechts bezien kan. Men slikt eenvoudig wat de amerikaansche pers heeft voorgekauwd: het moet nu eens uit zijn met alle koloniale verhoudingen, ieder volk moet vrij zijn, zijn eigen overheden te kie- zen en wanneer Ned. Indië los wil van Nederland dan moet Nederland daar zonder meer in bewilligen. Dat is wat men er van denkt. En dan gelooft men bovendien nog de sensationele leugens die de amerikaan- sche pers verspreid heeft over de slechte behande- ling die de Javanen hebben ondergaan onder het nederlandse bewind. De Amerikaan gelooft een- voudig, dat de bevolking van Ned. Indië door ons als slaven werd behandeld en mishandeld. Zelfs een kerkelijk blad schreef onlangs, dat het maar weer een oorzaak voor de ontkenning van een nieuwen oorlog zou zijn wanneer Nederland z'n koloniën behield.

Des te opmerkelijker is daarom een stukje, dat ik in een weekblad, dat in Amerika onder de Hollanders nogal gelezen wordt en nog steeds in de Nederlandsche taal wordt uitgegeven, ik bedoel in „De Volksvriend", voor eenige weken te lezen kreeg.

Daarin stond te lezen: „In Amerika is veelal critiek uitgeoefend op de nederlandse behandeling der be- volking van de Oostindies. Men neme echter in aan- merking, dat toen de blanken bezit van dit land (be- doeld wordt Amerika) namen, er alhier vier miljoen Indianen waren — nu maar 500.000 meer. Toen Nederland bezit van de Oostindies nam, waren er 4 miljoen Indiërs, nu zijn er 75 miljoen. Zulke feiten kunnen niet best weersproken worden...."

Het doet je hart goeie hier het bloed nog te zien kruipen waar het niet meer gaan kan.

Inderdaad kan Amerika, wanneer het gaat over de slechte behandeling van de oorspronkelijke bewoners van een land, beter zwijgen dan spreken. De weinige Roodhuiden, die nog niet uitgestorven zijn, sterven nog van lieverlede weg aan de toring. Ik heb zoo'n Indianen reservatie bezocht in Nieuw-Mexico. Het land is daar totaal onvruchtbaar en de menschen hebben te leven in hutten, die half in den grond zijn uit- gegraven, met een paar geiten en wat verder de schrale jacht hen oplevert. En de geschiedenis van de ameri- kaansche pioniers is slechts één strijd met deze stak- kers, die van plaats tot plaats verdreven en uitge- roeid werden.

Wanneer men hier den menschen vertelt, hoe wij op Java gewerkt hebben en wat wij den Javanen ge- geven hebben aan opvoeding, hygiëne, zelfbestuur, handhaving van adatrecht, zending, medische hulp, scholen voor lager-, middelbaar- en hooger onderwijs,